Temps Pasqual - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 29/04/2012 - 09:00

Ac 4,8-12
1 Jn 3,1-2
10,11-18

1. Una imatge rural, idíl.lica o inquietant?L'expressió del "Bon Pastor" és inquietant, perquè automàticament la relacionem amb la missióque els "pastors de l' Església" comparteixen amb nosaltres. Seria molt fàcil dir que **no hi ha més "pastor" que Jesús de Natzaret**, el nostre Mestre i Guia, que ens coneix, que ha donat la vida pel ramat, que carrega a les seves espatlles l'ovella perduda. Aquesta va ser, com diu la tradició, la primera imatge pintada que es va fer de Jesús en el si de les primeres comunitats cristianes, en les catacumbes, quan per causa del seguiment a Jesús, mort i ressuscitat, els cristians s'havien d'amagar i vivien perseguits.Però la cosa canvia quan parlem de la missió que els pastors de les comunitats han d'exercirpel Poble de Déu. Per dir-ho, ras i curt, **avui s' haurien de canviar els protagonistes,** i hauríeu de ser vosaltres els qui parléssiu de com vivim els pastors la nostra vocació i la nostra missió en la vida eclesial.Ja els antics grecs anomenaven ***"pastors"*** aquelles persones públiques que tenien sota la sevaresponsabilitat dirigir, orientar i acompanyar el poble, amb la seva autoritat, edificada sobre la solidesa d'una coherència de vida. Per tant, no és únicament una imatge idíl.lica la del pastor, vinculada a la cultura rural. Es tracta de quelcom tan seriós com ser per a la comunitat **un referent global de vida**. No dic **"un líder"**, perquè els líders només ho són d'aspectes molt parcials *(el món de l' esport, del cinema, de la cançó...)*. Es tracta de la visió **més global i radical**: ser referents de la fe i d'un testimoni d'autenticitat de vida. **2. Seguim somiant una Església més humana...** D' aquest fragment de l' Evangeli em quedo amb una frase d' enorme gruix humà i pastoral: ***"joconec les meves ovelles, i les ovelles em coneixen a mi."*** Sent totes elles tan aparentment iguals, el pastor té un coneixement individualitzat de cada ovella del seu ramat. Un coneixement que a nosaltres se'ns faria impossible d'imaginar, no per al pastor. Aquest coneixement l'adquireix gairebé per instint, per les hores interminables de mirar-les, observar-les, buscar-les, guarir-les, d'anar al davant, marcant el camí...El verb ***"conèixer"*** és d'un abast gairebé infinit. I no parlo només del coneixement que el Senyor té de nosaltres, de la nostra feblesa i la nostra bona voluntat de seguir-lo i estimar-lo. **El Salm 139** és una descripció d'aquest coneixement que el Senyor té de nosaltres. Quina sort quetenim! També sabem que mai **no ens arribarem a conèixer del tot a nosaltres mateixos**. Menys encara arribarem a **coneixer els altres**, les seves vides i circumstàncies. La cosa es fa més problemàtica quan ens referim a **la relació de l' Església, agafada en conjunt, amb la societat.** Podríem dir que trobem a faltar una sintonia amb la societat actual. És evident que **no es pot generalitzar**, perquè seria injust i tendenciós. Però preocupa veure que *tenim un llenguatge clerical avorrit, mancat de naturalitat. Una tendència a condemnar més que a salvar situacions i vivències personals, a vegades doloroses. Una imatge prepotent, arcaica, rica; una resistència a tota mena de canvis, una mandra a replantejar criteris i accions pastorals davant les noves situacions relacionades amb el matrimoni, el celibat o el paper de la dona.* Algú, fent un resum de molts anys, va dir que primer l' Església havia perdut el món obrer; després va perdre el joventut i acabarà perdent la dona...**3. "Creient en l' Esperit que viu en l' Església..."**Quantes vegades hem escoltat aquell retret que molta gent es fa: ***"jo no crec en els capellans..."*** I té tota la raó del món. Perquè en l' únic en què s' ha de creure d'aquesta Església és en l'**Esperit Sant que viu amagat en ella, però real**; en el meravellós tresor que suposa tenir **l'Evangeli** que proclama; en els **Sagraments** que són signes de salvació i de vida espiritual. **I en tantes persones**, de dalt i de baix, que segueixen sent fidels a aquest Esperit, únic i plural, que ens abraça com l'aire o la llum, i ens condueix. Aquell Esperit que inspirà sant Pau a confessar: ***"Portem aquest tresor en vasos de terrissa."*** Els vasos de terrissa som nosaltres, som els homes i dones que necessitem ser conduïts pel mestratge d'aquest Bon Pastor que ens coneix i ens estima. Avui segueix sent vàlid aquell pensament de **sant Agustí** que hauria de presidir Vaticans, Concilis, Conferències Episcopals, Consells Pastorals i Parroquials: ***"Ambvosaltres, sóc cristià; per a vosaltres sóc bisbe."*** Us ho demanem,
Senyor...!

ETIQUETES
LLENGUATGE CONEIXEMENT PASTOR